

Încercări ale credinței în timpuri de așteptare

Versete călăuzitoare: Evrei 11.39,40

Evrei 11.39,40: Și toți aceștia, primind mărturie prin credință, n-au primit promisiunea, Dumnezeu având în vedere ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi.

În lumea care L-a lepădat pe Domnul nostru, nu avem de așteptat decât suferințe de tot felul. Domnul Însuși le-a spus aceasta ucenicilor Săi mai înainte: „Un slujitor nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă pe Mine M-au prigonit, și pe voi vă vor prigoni.” (Ioan 15, 20) „Dar vine ceasul acela când oricine vă va ucide va crede că aduce o slujbă lui Dumnezeu.” (Ioan 16, 2) Dacă mărturisim că suntem una cu Hristosul lepădat, vom suferi din partea lumii același tratament care I-a fost rezervat Lui. „Dar toți cei care vor să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați.” (2 Tim. 3, 12)

Acest lucru au trebuit să-l experimenteze și evreii care au devenit credincioși. Ei s-au convertit și L-au recunoscut pe Isus din Nazaret, cel răstignit, ca fiind Mesia lui Dumnezeu și L-au acceptat ca Mântuitor al lor. Astfel, ei au realizat separarea dintre ei și evreii care îl respingeau pe Hristos. Consecința a fost că au fost considerați de compatrioții lor ca fiind apostatați și au fost persecutați cu cea mai mare asprime. (1 Tes. 2:14-15) Apostolul le-a putut aminti de zilele în care au îndurat multe lupte și suferințe, fiind, pe de o parte, expuși atât prin ocări, cât și prin necazuri și, pe de altă parte, devenind tovarăși ai celor care mergeau pe același drum. Chiar și jefuirea bunurilor lor o primiseră cu bucurie, știind că dețineau pentru ei înșiși o avere mai bună și veșnică. (Sebr. 10, 32. 34)

Durata suferințelor și a persecuțiilor le-a pus însă răbdarea la o grea încercare. Erau pe cale să se obosească și să slăbească în credință. De aceea, apostolul caută să le întărească credința și le îndreaptă privirea spre Cel ce vine, care nu va trece cu vederea nici cea mai mică greșală. El îi mustră și îi încurajează: „Nu aruncați deoparte încrederea voastră, care are o mare răsplată. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să primiți răsplata.” (Evrei 10, 35. 36) „De aceea, ridicați mâinile slăbite și genunchii înțepeniți și faceți o cale dreaptă pentru picioarele voastre.” (Evrei 12:12).

Pentru a-i încuraja pe acești sfinți săraci și atât de asupriți să rămână statornici în răbdare și în credință, el le prezintă în capitolul 11 un nor de martori care, în lupta credinței și prin statornicie, au biruit împărății, au triumfat asupra leilor, focului și sabiei, au dobândit putere în momentele de slăbiciune, au devenit puternici în luptă, s-au lăsat torturați, lapidați și tăiați cu ferăstrăul. Cu privirea credinței îndreptată spre lumea viitoare, umblau îmbrăcați în piei de capră, sufereau lipsuri, necazuri, greutate, rătăceau prin deșerturi și munți și prin crăpăturile și peșterile pământului (pe care lumea nu le merita).

Dacă calea credinței ne-ar duce acolo, în loc să mergem îmbrăcați în costume din lână pieptănată, înfășurați în piei de capră și să dormim în peșteri și în crăpăturile pământului, în loc să dormim în paturi, am fi gata să urmăm o astfel de cale? Am accepta cu bucurie, prin credință, lipsurile, necazurile, abuzurile, lanțuri și temnițe ca pe niște onoruri primite de la Dumnezeu? (Faptele Apostolilor 5, 41) Credința nu este o închipuire. Pentru credință, cuvintele lui Dumnezeu sunt realități. Această turmă credincioasă nu s-a lăsat ispitită de nimic din lume, și nici ură, nici suferință n-au putut-o birui. Trăim noi o astfel de viață victorioasă? Este calea noastră marcată de credincioșie și sacrificiu de sine? Ce renunțăm noi pentru Domnul?

După ce apostolul a trecut în revistă o astfel de mulțime de oameni ai lui Dumnezeu, care au dobândit mărturie prin credință, el încheie capitolul cu cuvintele pline de semnificație: „Și toți aceștia... nu au

Evrei 11.39,40

primit promisiunea, deoarece Dumnezeu a pregătit pentru noi ceva mai bun, ca să nu fie desăvârșiți fără noi.” (Evrei 11, 39. 40)

Ce cuvânt minunat! Prin acest „ceva mai bun” rânduit „pentru noi”, suntem aici clar deosebiți de credincioșii din Vechiul Testament și de binecuvântările lor. Care sunt aceste lucruri „mai bune” pe care le avem înaintea lor? Sunt lucrurile chemării cerești. Binecuvântările lor se aflau în această lume — ale noastre sunt în locurile cerești, în Hristos. (Ef. 1, 3) Acolo se află toate izvoarele noastre. Uniți cu Hristos în slavă, Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inimile noastre, care strigă: „Abba, Tată!” (Gal. 4, 6) Astfel am primit filiația, am devenit copii ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos și avem acces la Tatăl printr-un Duh. (Rom. 8:17; Ef. 2:18) Aceasta nu a fost niciodată partea unui sfânt din Vechiul Testament. Avraam, Daniel și alții sunt numiți prieteni și iubiți ai lui Dumnezeu, dar niciodată nu au dobândit filiația, niciodată nu au putut intra cu îndrăzneală în Sfântul Loc și să strige „Abba, Tată!”.

Deși acești credincioși ai Vechiului Testament au primit o mărturie prin Duhul Sfânt, totuși nu au primit astfel „promisiunea” (observați aici singularul). Desigur, aceasta nu înseamnă că nu ar fi primit promisiunile date fiecărui credincios în parte, dar acea singură promisiune, cea a Fiului, a Celui ce va veni, în care toate promisiunile își au temelia, „Da” și „Amin”-ul lor și fără de care nu puteau ajunge la desăvârșire, această promisiune nu au primit-o. Și de ce nu au putut primi „promisiunea”? Pentru că Dumnezeu avea în plan ceva și mai glorios pentru noi și planul Său nu putea fi dus la îndeplinire dacă ei ar fi fost deja desăvârșiți fără noi. Aici ni se deschide o privire asupra tainei voinței Sale. Bogăția iubirii și a harului Său, și anume că cei din neamuri ar trebui să fie moștenitori împreună, încorporați împreună și părtași la promisiunea Sa în Hristos Isus prin Evanghelie — pe scurt, taina: „Hristos și Biserica Sa”, care a fost ascunsă de-a lungul veacurilor — trebuia să fie revelată încă înainte de desăvârșirea lor. (Rom. 16, 25; Ef. 3, 6).

De aceea, Dumnezeu a rânduit pentru credincioșii Vechiului Testament o perioadă de așteptare între credința lor și dobândirea a ceea ce credința lor înțelesese. La fel cum au fost odată aceștia, așa și noi ne aflăm acum într-o perioadă de așteptare. Așa cum ei așteptau cu privirea îndreptată spre ceea ce urma să vină, tot așa și noi, la fel ca ei, așteptăm acum venirea Domnului, care ne va aduce moștenirea noastră și, de asemenea, lor darul lor de binecuvântare, de care nu se vor bucura pe deplin până când nu vom primi și noi „ceea ce este mai bun” prevăzut pentru noi, întrucât ei nu trebuiau să fie desăvârșiți fără noi.

Chiar dacă ne aflăm acum într-un „dar de binecuvântare mai bun” decât credincioșii din Vechiul Testament, totuși ne aflăm, la fel ca ei, într-o perioadă de așteptare și pe curs al vieții de credință. Pentru a ne întări în această cursă, apostolul ne-a prezentat un nor atât de mare de martori ai puterii credinței din Vechiul Testament. Când îi privim, se impune întrebarea: „Cât de mult suntem astăzi în acord cu credințioșii acestora?” Necazurile și încercările prin care trebuie să trecem acum nu sunt nici pe departe atât de grele precum cele prin care au trecut ei. Și noi am primit mai mult și mai bun decât ei; avem Duhul Sfânt care locuiește în noi; și cu atât mai mult umblarea noastră, separată de lume, ar trebui să fie o mărturie pentru Domnul!

Titlul original: *Glaubensproben in der Wartezeit.*

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 25-28, Vol. 18, Anul 1933.